

A jövő vezetőjét nevelheted

Írta: Anthony Kent

a Generál Konferencia Lelkeszi Egyesületének társelnöke

Voltál már olyan helyzetben, hogy segítségre volt szükséged? Nem tudtad megoldani a problémádat, ezért rajtad kívülálló segítségre szorultál? Biztos vagyok benne, hogy mindnyájunknak voltak ilyen tapasztalatai.

[Ide be lehet szúrni egy személyes illusztrációt arról, hogy segítségre volt szükségünk a tagok gondozásában és a gyülekezetbe való visszahozásban.]

Jézus legismertebb és a legtöbbet prédikált példázatai között vannak azok, amelyek középpontjában a gondozás, a szolgálat és a visszanyerés áll.

Például Lukács 10:30-37-ben Jézus elmond egy példázatot egy samaritánusról, aki gyengéden gondoz és gondoskodik egy megtámadott és csúnyán megsebesült zsidóról. Igen, az *Irgalmas samaritánus* néven jól ismerjük ezt a példázatot. A példázat pusztán említésére képek jelennek meg lelki szemeink előtt vérző sebek és zúzódások kitisztításáról és bekötözéséről. A kockázatról is tudunk, amelyet az irgalmas samaritánus felvállalt azzal, hogy ápolt és gondozott. Hasonló veszély leselkedett rá, mint a megsebesített zsidóra – vagy még nagyobb is –, samaritánus nemzetisége miatt. Aztán ott van a kép a számról, a korabeli mentőautóról, vagy sebesültszállítóról. És ha ez a nagylelkűség még nem lenne elég, ott van a gyógykezelés és elszállásolás árának a kifizetése. Igen, Jézusnak ebben a történetében ez a vélhetően vallás nélküli samaritánus egy kiváló gondozónak bizonyult.

Lukács odafigyelése a gondozásra további hangsúlyt kap a 15. fejezetben található példázatokban. Amint tudjuk, ebben a fejezetben szó van a Pásztorról, aki a 100 juhok számláló nyájából egyet elveszít (3-7. vers). A gondozóról szóló történet után, aki elkötelezi magát a nyáj teljes megtartása mellett, azonnal következik az asszony története, aki a tíz ezüstpénzből egyet elveszít (8-10. vers). Csupán néhány szó használatával, de bemutatja a buzgó keresés intenzitását, ahogy az asszony megkeresi azt, ami kincset jelent a számára. A keresést csak akkor hagyja abba, amikor az elveszett pénzérmét megtalálja. Ő is teljes mértékben megőrizte azt, amije volt.

Aztán ott van az Elveszett fiú példázata, amelyet olyan fájdalmas szívvel olvas sok hetednapi adventista szülő, mert túl sok hasonlóságot fedeznek fel gyermekükkel (vagy gyermekeikkel) aki hasonló döntést hozott életével kapcsolatosan.

Ezek a történetek a helyreállítás történetei.

Figyeljük meg Lukács 15. fejezetének 1-2. versét! *„Közelgetnek vala pedig őhöz a vámszedők és a bűnösök mind, hogy hallgassák őt. És zúgolódának a farizeusok és az írástudók, mondván: Ez bűnösöket fogad magához, és velük együtt eszik.”*

A farizeusok és törvénytanárok ezekben az emberekben „bűnösöket” láttak, akik méltatlanok a megváltásra. Melyik az az eszénél levő ember, aki együtt enne és barátkozna ezekkel az emberekkel, hogy beszennyezze magát?

Ezzel szemben Jézus egy bárányát látta bennük, egy kincsét és egy gyermekét – akik arra várnak, hogy megtalálják, meggyógyítsák és hazavigyék őket. Valamikor egy szerető Istenhez tartoztak, és annak ellenére, hogy kicsúsztak ölelő karjaiból, még mindig az isteni képmást viselik magukon. Jézus világossá teszi, hogy ezekben a történetekben a bárány, a pénz és a gyermek végtelen értéket képviselnek Isten szemében, olyat, mint minden báránya, minden pénzérméje és minden gyermeke.

Ezeknek a példázatoknak az olvasója hamar rá fog jönni arra, hogy Jézus nem csupán találkozik és együtt eszik a „bűnösökkel”, hanem megünnepli visszatérésüket. Más szóval ebben a három példázatban Jézus ezt mondja a kritikuszainak: „eddig még semmit sem láttatok!”

Ez a három példázat igen sokszínű. Van egy elveszett állat, egy elveszett tárgy és egy elveszett gyermek. A történetek bemutatnak egy férfit, egy asszonyt és egy szülőt, akik veszteséget szenvedtek. A harmadik példázatban a kisebb fiú hazatalálásával egy időben, utalás történik az idősebb fiú elvesztésére is. Ez a vonás nem található meg a másik két történetben. Amikor ezek a történetek befejeződnek, a pásztornak megvan mind a száz juha, és az asszonynak mind a 10 pénzérméje.

Igen, vannak apróbb eltérések a történetekben, de van egy jelentős motívum, amely mind a háromban megismétlődik. Ez a visszatérő motívum a legfontosabb a történetekben, mert mind a háromban megismétlődik. És mi a hangsúlyos mind a három példázatban? Az, hogy ünneplés van, amikor az elveszett megtaláltatik. Megünneplik a gondoskodást és a helyreállítást.

- Ebben az ünneplésben a pásztor a vállára veszi elveszett juhát. A pásztor ünnepel a hazavezető úton, és az út fáradalma sem csökkenti ünneplési kedvét. Amikor hazaér, újabb és nagyobb ünneplést kezdeményez, összehívva barátait és szomszédjait, hogy örüljenek vele.
- Az asszony, aki szorgosan kereste elveszett pénzét, míg meg nem találta, hasonlóképpen ünnepel a barátaival és szomszédjaival. Ebben a rövid beszámolóban hosszabb a földi és a mennyei ünneplésről szóló leírás, mint az elveszett pénz keresésének fáradságos folyamatáról szóló beszámoló.
- Az apa, aki folyamatosan figyelte a látóhatárt – szinte pislogás nélkül várta valamilyen jelét a visszatérő fiának – a legpazarabb partit indítványozza. A

költségek nem számítanak. Nem akármelyik kecske vagy borjú, hanem a hizlalt! Nem csak akármilyen ruha, hanem a legszebb. Az ünnep légkörét nemcsak az öröm töltötte be, szükség volt zenére is – sőt, még tánc is volt! Ez a rendkívüli ünneplés és jókedv megbotránkoztat sok érzékeny adventistát.

Az Adventista Egyházban meg szoktuk ünnepelni a keresztséget. Sok jó okunk van erre. Ez jó dolog, és bátorítunk is erre mindenkit. Amikor valaki Krisztushoz jön, ez egy különleges ok az ünneplésre és az örömré.

De megünnepeljük a gondoskodást és a visszatalálást, ahogyan Jézus mindhárom példázata hangsúlyozza Lukács evangéliuma 15. fejezetében? Ezt gondosan és komolyan gondoljuk végig: hogyan tudjuk megfelelő módon megünnepelni a gondoskodást és a visszatalálást? Lehet, hogy a gyülekezetbe visszatérő tag nem feltétlenül örülne egy ilyen féktelen ünneplésnek, de meg kell találnunk annak a módját, hogy biztosítsuk őt szeretetünkről, és megfelelő módon fel kell karolnunk azokat, akik visszatérnek a nyájhoz. Tudniuk kell, hogy kimondhatatlanul boldogok vagyunk, és örülünk annak, hogy visszataláltak.

Ha nem ünnepeljük meg ezen értékes emberek hazajöttét, abba a veszélybe kerülünk, mint a nagyobbik testvér, aki mindig szorgalmasan elvégezte feladatait, de mehtagadta az ünneplést, amikor öccse hazatért. Ezt a fajta magatartást úgy mutatja be a példázat, mint ami szöges ellentétben áll a szerető, elfogadó, megbocsátó, kegyelmes és átölelő apa magatartásával. Az egyik nagyon fontos üzenete ezeknek a példázatoknak, hogy Isten népének rendelkeznie kell ezekkel az isteni tulajdonságokkal: az emberek szeretete és elfogadása; hajlandóság a megbocsátásra és irgalomra; és mindig készen lenni a visszatérők átölelésére és megünnepelésére!

Nem csoda, hogy ezek a példázatok művészek és prédikátorok képzeletét ihlették évszázadokon át. Nagyszerű és tiszta képet közvetítenek Istenről.

Lukács a 19. fejezetben folytatja ezt a fontos témát a megtartásról és visszanyerésről, amikor feljegyzí Jézus munkáját Zákeussal. Vámszedőként Zákeust tolvajnak és saját nemzete árulójának tartották. Jézus ismét sokkolja közönségét, jelen esetben azzal, hogy egy „bűnös” ember vendége lesz.

Hadd tegyek fel egy kérdést: Ha a Generál Konferencia elnöke a ti vidéketeken prédikálna! Mit várnál el tőle, hogy hol eszik? Azt várnád, hogy a helyi elnök otthonában, vagy egy olyan helyen ahová az összes egyházi vezető összegyűlt – így van? Mindenki ott lenne ünneplő ruhában (minden bizonnyal fekete öltönyben, függetlenül attól, hogy milyen meleg van), és kellemesen beszélgetnének arról, hogy milyen áldásos volt a prédikációja. Mi így szoktunk tenni, és ezt várjuk el. Képzeliük el, hogy az elnök kihagyná ezt az ebédet és elmenne valakihez, akit tolvajnak, szélhámosnak és gazembernek tartanak – valakihez, aki elárulta saját népét és országát.

Sok embert sokkolna, ha a Generál Konferencia elnöke ezt tenné, de Jézus megmagyarázta tettét: *„Monda pedig néki Jézus: Ma lett idvessége ennek a háznak! mivelhogy ő is Ábrahám fia. Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett”* (Lk 19:9-10). Jézus 3,5 éves szolgálata túl rövid volt ahhoz, hogy kihagyjon egy lehetőséget, amikor egy elveszett gyermekét visszahozhatja.

A mi életünk is rövid. És keresztény szolgálatunk is nagyon rövid. Meglepő, hogy egy év milyen hamar tovaszáll. Senki sem tudja, hogy mennyi ideig folytathatjuk szolgálatunkat. Senki sem ismeri a jövőt. De ezt mindannyian tudjuk: szolgálatunkban nincs vesztegetni való időnk. Minden nap, minden óra egy lehetőség, hogy Jézusnak egy gyermekét visszanyerjük. Minden pillanat egy újabb lehetőség, hogy egy embert hazavezessünk Jézus szerető karjaiba.

A gondozás és visszanyerés témája folytatódik Lukács második kötetében, az Apostolok Cselekedeteiben. Lukács evangéliumában Jézus volt az, aki példázatokat mondott a gondozásról és visszavezetésről, Jézus volt az, aki ezt a munkát végezte. Példát adott a gondozásban és a visszavezetésben a tanítványoknak. Tanította és tanácsolta őket. Az Apostolok Cselekedeteiben Jézus a Szentlélek által felhatalmazott és ihletett követői által végzi a gondozás és a visszanyerés szolgálatát.

A könyv összes szereplője között, akiket Lukács az Apostolok Cselekedeteiben bemutat, van egy, aki a legügyesebb a gondozásban és a visszanyerésben – beceneve is bizonyítja ezt.

Először ApCsel 4:36-37-ben találkozunk vele: *„József is, ki az apostoloktól Barnabásnak neveztetett el (a mi megmagyarázva annyi, mint Vigasztalás Fia), Lévita, származása szerint ciprusi. Mivelhogy néki mezeje vala, eladván, a pénzt elhozá, és az apostolok lábainál letevé.”*

Ez az első képünk Józsefről, akit az apostolok Barnabásnak becéztek. Gyakran a becenevek tömören elmondják az illető történetét. Az ember legnyilvánvalóbb tulajdonsága egy egyszerű becenévben adható vissza a legjobban. Például: a „Mennydörgés fiai”.

A pozitív becenevek általában jó jelzések arra, hogy az illetőt értékelik és becsülik a társai. (A tinédzserek között nem szokatlan, hogy a legnépszerűbbek becenevet kapnak). Az Apostolok Cselekedeteinek olvasóiként rájövünk arra, hogy Barnabás ismerőseinek minden oka megvolt arra, hogy nagyra értékeljék és becsüljék, és találóan nevezték őket a „Vigasztalás fiának”. Az Apostolok Cselekedetei 23-szor említi Barnabást, és Lukács hősként emeli ki őt.

Miért? Mert emberek nagyszerű lelkigondozója volt, aki visszavezetett másokat Jézushoz.

Barnabás lévita volt. Kik voltak a lévíták? Darrell L. Bock szerint „A lévíták általában gazdag és művelt emberek voltak, de közülük nem mindenki volt pap... A lévíták a templomban szolgáltak, őrizték a kapukat, felügyelték a környéket, másolták és tanították a Tórát (törvényt).”¹ Nem tudjuk, hogy a földje hol helyezkedett el. Lehetett Júdeában, vagy szülőföldjén, Ciprus szigetén. Úgy tűnik, hogy a rendelkezést, hogy a lévíták ne rendelkezzenek földdel, eléggé lazán kezelték az első században. Még Jeremiás próféta idejében is láthatjuk az ő példáját, hogy pap lévén, földet vásárol (Jer 32:7-12).

Tehát Barnabás mindenféle láрма nélkül eladja a földjét és az árát teljes egészében leteszi az apostolok lábaihoz. Ez az őszinte, nagylelkű, szerény magatartása szöges ellentétben áll azzal, ami ez után következik az Apostolok Cselekedeteiben: az Ananiás és Safira történetében. Egy kicsit elszomorító, hogy sokan közülünk jobban ismerjük a hűtlen Ananiás és Safira történetét, mint a kiemelkedően hűséges Barnabását.

Ki volt hát ez a Barnabás?

ApCsel 11:24 szerint *„derék ember volt, telve Szentlélekkel és hittel”* és eredményes evangélizátor.

Kol 4:10 arról értesít bennünket, hogy Barnabás unokatestvére volt János Márknak. Ez a János Márk Jézusnak az a fiatal tanítványa, aki a Márk evangéliumát is írta.

A Hetednap Adventista Bibliakommentár (121.oldal) egy olyan hagyománnyal ismert meg bennünket, amely szerint Barnabás a hetven (vagy egyes fordításokban 72) tanítvány egyike volt, akiket Jézus Lk 10:1 szerint kiküldött.²

ApCsel 9-ben mélyebb betekintést nyerünk Barnabás működésébe, mint olyan valakiéba, aki tanítványokká tesz másokat: *„Mikor pedig Saulus Jeruzsálembe ment, a tanítványokhoz próbált csatlakozni; de mindnyájan féltek tőle, nem hívén, hogy ő tanítvány. Barnabás azonban maga mellé vevén őt, vivé az apostolokhoz, és elbeszélé nekik, mint látta az úton az Urat, és hogy beszélt vele, és mint tanított Damaskusban nagy bátorsággal a Jézus nevében. És ki- és bejáratos vala köztük Jeruzsálemben: És nagy bátorsággal tanítván az Úr Jézusnak nevében, beszél, sőt vetekedik vala a görög zsidókkal; azok pedig igyekeznek vala őt megölni. Megtudván azonban az atyafiak, levivék őt Cézáreába, és elküldék őt Tárzusba”* (26-30. vers).

Miközben Jeruzsálemben minden tanítvány félt Saulustól, aki a keresztények üldözője és gyilkosaként volt ismert (kérdézzük csak meg a damaszkuszi Ananiást!), Barnabás nem félt. Úgy tűnik, hogy Barnabás nem félt kockáztatni és elveszíteni az életét.

¹ Darrell L. Bock: *Acts: Baker Exegetical Commentary on the New Testament*. Baker: Grand Rapids, 2007. 216. o.

² *The Seventh-day Adventist Bible Dictionary*, 121. o.

A 27. vers beszámol arról, hogy Barnabás Sault az apostolokhoz vitte. Ez azt a gondolatot sugallja, hogy Barnabás a szárnyai alá vette őt. Ha Gal 1:18-ra gondolunk, itt azt találjuk, hogy Saulus/Pál ellátogatott Jeruzsálembe ezen alkalommal és 15 napot töltött itt, és ésszerű azt feltételezni, hogy Barnabás nemcsak egy találkozás erejéig támogatta őt - amely talán egy néhány percig, legfeljebb néhány óráig tarthatott - hanem az ott töltött két hét legnagyobb részében.

Ebben az összefüggésben, az akkori Jeruzsálemben a két hét eléggé hosszú időt jelenthetett. Például Jézus kevesebb mint egy hét alatt dicsőségesen bevonul Jeruzsálembe, és még ugyanazon a héten a feldühödött tömeg keresztre feszíti. Jeruzsálem egy veszélyes és erőszakos város volt, és Barnabás kész volt szorosan együttműködni Saulussal, akit könnyen árulónak tekinthettek volna. Barnabás azzal, hogy Saulust gondozza, veszélynek tette ki magát.

Barnabás igazolta Saul megtérési történetét. Néha nagyon nehéz lehet saját történetünket elmondani - nehéz lehet „saját trombitánkat fújni”, mert ez dicsekvésnek tűnhet. De Barnabás segítette Saulust azzal, hogy igazolta csodálatos damaszkusz-úti tapasztalatát.

Gyakran nehéz elmondanunk saját történetünket – különösen ha az egy csodával kapcsolatos történet – egy gyanakvó hallgatóságnak. És az apostolok gyanakvóak voltak! Tehát Barnabás megmutatta Saulusnak, hogy hogyan mondja el lenyűgöző történetét hitetlenkedő hallgatóságának. Pál bizonyára tanult ebből a Barnabás életpéldájából, mert évekkel később, ApCsel 22 szerint bátran elmondja bizonyágtételét a kételkedő Agrippa király előtt.

Tehát Barnabás fontos mentor és tanítvánnyá tevő volt Saul számára, aki ebben az időben még igen jelentéktelen személy volt.

Ez a szakasz azzal fejeződik be, hogy Saulus elkerüli, hogy meggyilkolják Jeruzsálemben, és visszaküldik Tárzusba. Ez az ő biztonságaért történt – hasonló eljárás, mint egy tanúvédelemi programban. Itt Tárzusban Saul rejtve maradhatott. Azt nem tudjuk, hogy mivel foglalkozott itt Saulus ez alatt az idő alatt. Lukács beszámolója szerint semmit sem tesz azért, hogy magára vonja a figyelmet. Nem lehet látni, észrevenni és hallani.

A következő beszámoló Barnabásról az ApCsel 11:22-ben található. A jeruzsálemi gyülekezet Antiókhia-ba küldi, hogy az ott kezdődő munkát támogassa. Barnabás jól végzi a munkát Antiókhia-ban és ez után azt olvassuk, hogy elmegy Tárzusba, megkeresni Saulust (25. vers). Arról nem szól a beszámoló, hogy hogyan utazott Barnabás Antiókhia-ból Tárzusba. Szárazföldön az út 238 km. Ha naponta kb. 30 km-t utazott, amely egy átlagos napi távolság, akkor 8 napig gyalogolt.

Az is nagyon valószínű, hogy a saját költségén utazott. Pál később 1Kor 9:3-7-ben arról ír, hogy ő és Barnabás fizetség nélkül dolgoztak, még a költségeiket sem fedezték. Barnabás egy kiváló ember volt, aki mindenét eladományozta, aztán pedig önkéntesként dolgozott. Barnabás nemcsak vállalta ezt a hosszú utazást, hogy megtalálja Saulust, hanem minden valószínűség szerint a költségeket is felvállalta.

„... és rátalálván, elvivé őt Antiókhíába. És lőn, hogy ők egy egész esztendeig forgolódtak a gyülekezetben, és tanítottak nagy sokaságot; és a tanítványokat először Antiókhíában nevezték keresztyéneknek” (ApCsel 11:25-26). A „rátalálván” kifejezés Jézus Lukács evangéliumában feljegyzett szavaira emlékeztet az *Eltévedt juh* és az *Elveszett drachma* példázatában.

Ez arra utal, hogy Barnabásnak komoly erőfeszítésébe került Saul megtalálása. Ezek után Barnabás visszahozta Saulust Antiókhíába. A teljes út minden valószínűséggel több lehetett 500 Km-nél! Barnabás tanítvánnyá akarta tenni Saulust és gondozni akarta őt, aki társusi otthonában volt hosszabb ideig. Egyes magyarázók szerint (Gal 1,2 alapján) ez lehetett akár néhány év is. Antiókhíában Barnabás egy év alatt tanítvánnyá nevelte, képezte és gondozta Saulust.

Isten megáldotta mindkét hatalmas munkást az ő szolgálatában. Barnabás és Pál nagyon hatékonyak voltak evangélizációs szolgálatukban munkatársként és egyénileg is. Fontos megjegyezni, hogy Barnabás nemcsak a gondozásra és visszavezetésre összpontosított. Egyetlen feljegyzett evangélizációs beszéde, amit közösen mondott el Pállal Listában – egy pogány közönségnek szól (ApCsel 14:15-17).

Ellen White így kommentálja a Barnabás által biztosított képzést: „Isten országának tapasztalt munkásai ma is nemes munkát végeznek, ha ahelyett, hogy minden terhet hordoznak, fiatalabb munkásokat képeznek ki és azok vállaira is helyeznek kötelességeket” (Az *apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó 241. oldal)

Így nevededett Saul Isten áldásai nyomán, felhatalmazva a Szentlélektől és Barnabás gondoskodó képzése alatt.

Ellen White továbbá így írt Pál apostolról, akit Barnabás nevelt, gondozott és tanítvánnyá tett: „Pál szíve szeretettől izzott a bűnösökért. Minden erejét belevetette a lélekmentés munkájába. Isten országának ő volt a legönmegtagadóbb és legkitartóbb munkása” (Az *apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó 241. oldal).

Pál apostol rendkívüli munkáját mindannyian ismerjük, aki apostol, misszionárius, evangélista, lelkész, tanító, oktató, bibliai szerző, humanitárius segély munkás volt, és a felsorolást folytathatnánk tovább. Pál apostol bizonyosan Isten csodálatos szolgálója volt. Joggal tehetjük fel a kérdést: "Mi lett volna Pál apostolból, ha Barnabás nem gondozta volna őt?"

Lukács úgy is bemutatja Barnabást, mint egy másik kulcsszemély gondozóját, visszavezetőjét, aki az Újszövetség nagyon fontos személyiségévé fejlődik: *„Egynéhány nap múlva pedig monda Pál Barnabásnak: Visszatérve most, látogassuk meg a mi atyáinkfiat minden városban, melyben hirdettük az Úrnak igéjét, hogyan vannak. És Barnabás azt tanácsolá, hogy vegyék maguk mellé Jánost, ki Márknak hívatik. Pál azonban azt tartá méltónak, hogy aki elszakadt tőlük Pamfiliától fogva, és nem ment velük a munkára, ne vegyék maguk mellé azt. Meghasonlás támada azért, úgyhogy elszakadának egymástól, és Barnabás maga mellé véve Márkot, elhajózik Ciprusba”* (ApCsel 15:36-39).

Annak ellenére, hogy János Márk elhagyta Pált és Barnabást egy korábbi missziós út alkalmával (13:13), Barnabás lehetőséget látott János Márkban, Jézusnak ebben az ifjú tanítványában, és kész volt bátorítani, képezni és újabb esélyt adni neki.

Ellen White ezzel a hasznos információval szolgál:

„Márknak a veszélyek előli szökését Pál igen kedvezőtlenül, sőt szigorúan ítélte meg. Barnabás azonban hajlandóbb volt Márk viselkedését tapasztalatlanságával magyarázni. Szívből óhajtotta, hogy Márk ne tegye le a prédikátori tisztséget, mert látott benne képességeket; tudta, hogy Krisztusnak használható és alkalmas szolgájává fog válni. Barnabásnak Márk érdekében követett kíméletes bánásmódja később busás jutalmat aratott, mert ez a fiatalember végül maradéktalanul az Úrnak és az evangélium hirdetésének szentelte életét - még a legnehezebb területeken is. Isten áldásával, Barnabás bölcs vezetése mellett, értékes munkássá fejlődött” (Az apostolok története. Budapest, 2001, Advent Kiadó. 113. o.).

Később Pál is kibékült János Márkkal és munkatársának fogadta el. Úgy ajánlja a kolossébelieknek, mint munkatársat *„az Isten országában”*, aki *„vigasztalásul”* szolgált neki (Kol 4:11). Nem sokkal halála előtt úgy beszélt János Márkról, mint aki alkalmas a szolgálatra (2Tim 4:11).

A történelem beszámol arról, hogy Márk a Szentlélek ihletésére a keresztény irodalom egyik legjelentősebb részének a szerzője lesz, az újtestamentumi Márk szerinti szent evangéliumnak. Ez egy újfajta irodalmi műfaj volt; újszerű módja volt annak, hogy elmondják Jézus történetét és Jézus tanítványaivá neveljék az embereket.

A Biblia tudósai azt is elmondják, hogy Márk evangéliuma képezte a későbbi evangéliumok alapját, amelyeket Máté és Lukács írtak. Képzeljünk el egy Bibliát Márk, Máté és Lukács nélkül!

Egy természetes és nyilvánvaló kérdést fel kell tennünk: Hol tartana a keresztény hit Barnabás gondozó és visszanyerő szolgálata nélkül, anélkül a Barnabás nélkül, aki gondozta, tanítvánnyá tette, képezte és mentorolta Márkot, anélkül a Barnabás

nélkül, aki gondozta, tanítvánnyá tette, képezte és mentorolta Pált, az apostolt, a misszionáriust, evangélistát, lelkeszt, tanítót, oktatót, bibliai könyvek szerzőjét és humanitárius segélymunkást?

Mennyivel erősebb lenne az egyház, ha az evangélizálás hangsúlyozása mellett megtartottuk volna a gondozás és megtartás hatékony szolgálatát is?

Ma délelőtt olyan helyzetek bemutatásával kezdtük igei elmélkedésünket, amelyekben embereknek segítségre volt szükségük – olyan segítségre, amely meghaladja saját erejüket:

- A megsebzett utazó a Jeruzsálem-Jerikó útvonalon
- Az elveszett juh, drachma és fiú
- Zákeus
- Saulus/Pál
- János Márk

A gondozás és visszanyerés szolgálatának köszönhetően ünnepelhetjük ezeket az evangéliumi történeteket:

- az utazó meggyógyult
- az elveszett bárány, pénzérme és az elveszett fiú, mind megkerülnek
- Zákeus szintén megtaláltatik
- Pál és Márk Isten hatalmas szolgálivá növekednek

És milyen történetet írhatunk mi a gondozás és visszavezetés szolgálatáról?